

Hồi thứ mười lăm

Diễm Hoa Mao Trúc Viện

K

hi hoàng hôn dần buông xuống thì Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử và Giang Hào đang ngồi trong phòng thương lượng, Phi Vân Tử nói:

- Bất luận thế nào Giang tam công tử cũng phải đến Lợi Nhân Đường một chuyến, hiện nay chúng ta đang rất cần lực lượng trợ thủ, nếu quả thật lệnh tôn có lưu lại lực lượng tiềm phục thì đây là cơ hội tốt nhất để sử dụng.

Giang Hào liền nói:

- Để giết xong đệ tử Minh Nguyệt Quán đuổi theo chúng ta, rồi vẫn bối hã đi cũng chưa muộn mà.

Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Giang tam công tử không cần bận tâm, chỉ cần đại sư bức ả xuất hiện thì một mình bản đạo cũng có thể đối phó rồi.

Đạo sĩ vừa nói đến đây thì đột nhiên nghe cửa phòng bị đánh bật tung ra, theo đó là hai võ sĩ tay cầm đơn đao phóng vào nhanh như chớp. Phi Vân Tử quét mục quang nhìn ra thì thấy hai tên này đều khoảng ba mươi tuổi, đây chính là thời hoàng kim tuế nguyệt của người luyện võ nhưng hai tên này lại không giống như những nhân vật thường hành tẩu giang hồ. Vì thế lão đoán rất có khả năng đây là những võ sĩ tinh nhuệ do Mộ Dung thế gia giáo luyện ra.

Đạo sĩ chậm rãi bước tới trước và ung dung nói:

- Diễm Hoa Mao Trúc Viện là địa bàn của Tam Thánh Hội mà hai vị còn dám đến đây sanh sự à? Sao không mau rút đi?

Hai võ sĩ hoành đao trước ngực và hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, cả hai chưa kịp lên tiếng thì kiếm của Phi Vân Tử đã xuất khỏi vỏ. Mũi kiếm nhằm vào yết hầu của hai võ sĩ điểm tới nhanh như chớp, buộc hai tên này không thể khai khẩu mà lập tức

vung đao chống đỡ. Lúc này Giang Hào và Thiên Y đại sư biết đã có biến nên lập tức phi thân ra cửa sổ nhưng hai người phóng đi theo hai hướng khác nhau.

Sau khi thấy Giang Hào và Thiên Y đại sư đã thoát đi thì Phi Vân Tử lập tức biến chiêu, kiếm pháp trở nên thần tốc và nguy hiểm vô cùng. Không đầy ba chiêu thì đạo sĩ đã đánh rơi đơn đao của hai võ sĩ và lão cũng điểm huyết không chế được chúng. Kế đó Phi Vân Tử phóng bước ra chạy về phía cánh rừng thưa cách bến nước Tần Hoài chừng mười dặm. Lúc này không còn thấy đèn đóm trên bến Tần Hoài nữa nhưng trước mặt Phi Vân Tử lại xuất hiện một bóng đen như chờ sẵn ở đó từ lâu. Đạo sĩ vận mục quang nhìn kỹ thì thấy người này thân mặc đạo bào, tóc xõa dài, tả thủ cầm kiếm, hữu thủ cầm một phiến Kim Bài. Thì ra đây chính là một trong những Kim Bài Kiếm Thủ của Minh Nguyệt Quán – Lê Hoa Nữ.

Phi Vân Tử luôn chờ đợi trận quyết đấu này nên lòng bất giác cảm thấy khẩn trương bởi vì đối diện với một cao thủ sở trường về tà thuật, lão không biết kiếm thuật và võ công có phát huy được hết tác dụng hay không? Vì thế nên Phi Vân Tử không dám tỏ ra khinh suất, lão vận khí ngưng thần quan sát và chờ đợi.

Lê Hoa Nữ gật gật đầu rồi nói:

- Quả nhiên là một cao thủ kiếm thuật, các hạ là hòa thượng hay đạo sĩ?

Phi Vân Tử trầm giọng nói:

- Nhìn vào binh khí trong tay tại hạ thì đạo cô đã rõ rồi, hòa thượng không bao giờ sử dụng kiếm.

- Võ Đang Phi Vân Tử!

- Chính là bản đạo, hai mươi năm hành tẩu giang hồ, bản đạo đã gặp không ít danh kiếm và đao thủ trên võ lâm nhưng chưa hề gặp cao nhân về kỳ môn dị thuật.

- Đêm nay các hạ gặp rồi đấy. Hy vọng là vận khí của các hạ còn tốt để có thể thấy mặt trời ngày mai.

Phi Vân Tử rùng mình, bất giác lão ngược mặt nhìn trời. Ngay lúc này bỗng nhiên có một lớp mây đen xuất hiện che kín cả ánh trăng sao nên nhất thời Phi Vân Tử cảm thấy thiên hôn địa ám, cảnh vật như quay cuồng trước mắt.

Ngõ đường gia là một nơi khá nổi tiếng ở trong thành Kim Lăng, nơi này có đến năm trăm ngôi nhà đều của người nhà họ Đường được xây dựng san sát bên nhau tạo thành một khu vực cách biệt với thế giới bên ngoài. Tuy chỉ có một ngõ lớn dẫn sâu vào nhưng kỳ thực bên trong còn có những đường nhỏ ngang dọc đan xen vào nhau, toàn cục như một bàn cờ.

Lúc này đã là canh ba nửa đêm, nơi chân tường của một đại viện có một vị hòa thượng đứng nép người vào đó, trông chẳng khác như một pho tượng phật. Dưới ánh trăng mờ mờ có thể nhìn thấy hòa thượng mặc cà sa màu vàng, cổ đeo một chuỗi hạt bằng gỗ bồ đề, hai vạt áo cà sa rộng thùng thình đang lất phất trong gió đêm. Vị hòa thượng này không ai xa lạ mà chính là nhân vật chủ trì Đạ Ma Viện của Thiếu Lâm Tự - Thiên Y đại sư. Vì ngô Đường gia là nơi được canh phòng rất nghiêm mật nên sau khi rời Diễm Hoa Mao Trúc Viện, Thiên Y đại sư phải chờ đến canh ba mới thay áo cà sa để đến nơi này. Tuy đại sư đang đứng dưới chân tường của một đại trang viện nhưng lão vẫn cảm thấy từ trong các cửa sổ, nóc nhà đều có người đang theo dõi mình. Nhưng do sự canh phòng nghiêm mật như vậy nên Thiên Y đại sư càng khẳng định là Đường Hồng quy ẩn ở nơi này thật sự. Và cũng vì lẽ đó mà lão không dám manh động, lão chỉ lặng yên đứng một nơi chờ những kẻ đi tuần phát hiện tiếp dẫn vào trong.

Lúc này đại hòa thượng cảm thấy chí ít có năm đôi mắt từ năm phương vị khác nhau đang theo dõi mình. Hồi lâu sau có tiếng bước chân từ xa truyền lại, tuy âm thanh rất nhỏ nhưng Thiên Y đại sư nghe rõ mồn một. Thứ nhất là do nội công của đại sư thâm hậu nên thính lực tự nhiên linh hoạt hơn người khác, thứ hai là lúc này lão đang bế mục tập trung tinh thần lắng nghe. Bỗng nhiên tiếng bước chân dừng lại, Thiên Y đại sư cũng cảm thấy có người đang đứng đối diện với mình nhưng lão vẫn bất động, hai mắt vẫn nhắm như không nghe thấy.

Chợt có thanh âm lạnh lạnh của nữ nhân vang lên:

- Bất luận là giả vờ hay thiên định cũng không thể xuất hiện ở nơi này!

Thiên Y đại sư từ từ mở mắt ra thì thấy trước mặt là một thanh y phụ nhân, tóc kết bím, phong tư trông vẫn còn nét xuân sắc. Trên tay phụ nhân là một chiếc mâm gỗ, trên mâm gỗ có ba mũi ngân châm và một chung rượu màu vàng. Tuy phụ nhân không mang binh khí gì nhưng song mục xạ hàn quang trông rất kinh người, rõ ràng đây là một nhân vật có nội công khá thâm hậu.

Đại sư gạt đầu hành lễ rồi nói:

- Bần tăng Thiên Y, đến từ Thiếu Lâm tự, xin nữ thí chủ mở lòng từ bi chỉ giúp bần tăng đi.

Thanh y phụ nhân liền nói:

- Ước ngôn tảo tùy xuân phong khứ, thiên thanh bất minh sương tuyết thiên (Lời hứa đã sớm bay theo gió xuân, tiếng ve không còn ngân trong trời sương tuyết), đại hòa thượng hãy quay về đi! Nơi này không có ai để hòa thượng gặp đâu.

Thiên Y đại sư chậm rãi nói:

- Nữ thí chủ có biết bản tăng muốn gặp ai không? Đệ tử phật môn không khoa ngôn xảo ngữ, chỉ xin nữ thí chủ trả lời một câu là bản tăng lập tức đi ngay!

Thanh y phụ nhân ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư nói gì ta không hiểu? Trả lời đại sư điều gì?

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi tỏ vẻ cung kính nói:

- Bạn cũ ở Tung Sơn ngộ nạn!

Thanh y phụ nhân không trả lời ngay mà ngưng thần suy nghĩ, một lát sau mới nói:

- Miễn cho đại sư ba mũi kim châm xuyên huyết và độc tửu, hãy theo ta!

Nói đoạn thanh y phụ nhân quay người bước đi ngay.

Thiên Y đại sư trầm nghĩ:

“Ba mũi kim châm xuyên huyết và độc tửu dù không mất mạng cũng sẽ phải chịu đau đớn vô cùng. Lập ra quy định nghiêm khắc như vậy cũng đủ thấy Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng rất bi thống trong lòng. Nhưng một câu: “bạn cũ ngộ nạn” mà được miễn cho toàn bộ quy định, xem ra do thân tình nên thắng được quy pháp”.

Nghĩ đoạn đại sư lập tức cất bước theo sát phía sau thanh y phụ nhân. Do bà ta bước đi khá nhanh nên Thiên Y đại sư không thể nào nhìn được cảnh vật xung quanh.

Sau một hồi rẽ trái quẹo phải thì bỗng nhiên đến một sân viện rộng lớn, thanh y phụ nhân đưa Thiên Y đại sư vượt qua sân viện để vào chính sảnh. Ngay lập tức chính sảnh được thắp lên hai ngọn hồng chúc (đuốc hồng), một lão bà mặc bạch y, tóc bạc như sương nhưng thần sắc trông hồng hào đang ngồi trên ghế tựa giữa chính sảnh. Phía sau lão bà có hai thanh y tì nữ trẻ tuổi, gian chính sảnh này có rèm đen buông phủ che kín tất cả các cửa, xem ra đây là nơi tiếp khách của Đường Hồng.

Lão bà quan sát Thiên Y đại sư một lát rồi hỏi:

- Đại hòa thượng hãy nói pháp hiệu, đến đây vì chuyện gì?

Thiên Y đại sư chấp tay niệm phật hiệu, hành lễ rồi nói:

- Bản tăng là đệ tử Thiếu Lâm, pháp hiệu Thiên Y. Lần này phụng mệnh chưởng môn sư huynh Thiên Kính đến cầu kiến Đường Hồng nữ hiệp.

Lão bà bà gật đầu, nói:

- Lão thân chính là Đường Hồng, cũng may là vẫn chưa chết! Nhưng dù là hòa thượng đến từ Thiếu Lâm Tự cũng khó phân biệt được chân giả...

Thiên Y đại sư liền niệm phật hiệu rồi nói:

- Thiện tai, bần tăng thật sự là Thiên Y hòa thượng.

Đường Hồng cất lời nói:

- Chân hòa thượng tất phải thông thuộc kinh kệ, hòa thượng hãy đọc một đoạn Kim Cang Kinh nghe thử!

Thiên Y đại sư cảm thấy gian chính sánh bắt đầu xuất hiện sát khí, hai tì nữ đứng sau nắm chặt chuỗi kiếm trong tay, đồng thời xung quanh đều có sát cơ tiềm tàng.

Đại sư liền chấp tay nhắm mắt đọc một đoạn kinh Kim Cang, thanh âm tuy không lớn nhưng rõ ràng từng chữ một.

Đường Hồng liền nói:

- Xin lỗi, đại hòa thượng là người xuất gia thật rồi, sư huynh đệ các người rất gần gũi nhau phải không?

Thiên Y đại sư mở mắt ra và nói:

- Sư huynh là người từ bi nên thường đích thân chỉ giáo võ công cho bần tăng.

- Thế thì tốt, trên tay của Thiên Kính có một nốt ruồi, đại hòa thượng có nhớ là ở tay phải hay tay trái không vậy?

- Bần tăng nhớ rất rõ, song thủ của tộ chưởng môn sư huynh như ngọc thủ, không có nốt ruồi nào cả.

- Thế nốt ruồi ở đâu?

- Nốt ruồi nằm trên góc trái của trán!

Đường Hồng gật đầu, nói:

- Đại hòa thượng nhớ rất chính xác, người của Thiên Kính phái đến gặp ta tất không phải hạng tầm thường, mau lấy ghế cho đại sư an tọa và dâng trà!

Hai thanh y tì nữ đứng phía sau lập tức tuân mệnh, một ả lấy ghế mời Thiên Y đại sư ngồi, một ả mang trà hương ra mời khách. Đường Hồng nhấp một ngụm trà rồi hỏi:

- Có bao nhiêu cao tăng Thiếu Lâm Tự hạ sơn? Võ Đang, Động Đình Minh có phối hợp hành động không?

Thiên Y đại sư nói:

- Thiếu Lâm Tự chỉ có một mình bần tăng, gần đây không biết còn có ai hạ sơn không, bần tăng chưa rõ tin tức nên không dám vọng ngôn.

Đường Hồng nói:

- Hòa thượng của Thiếu Lâm và đạo sĩ của Võ Đang đều có sự tu dưỡng thâm hậu, Động Đình Minh có Giang phu nhân cũng rất thâm trầm. Thiếu Lâm Tự phái đại sư xuất hiện điều tra mà Võ Đang và Động Đình Minh không hỏi gì sao?

- Không, bọn họ đều có người của mình, Võ Đang có Phi Vân Tử, Động Đình Minh có Giang tam công tử...

- Đại sư đến Giang Nam từ khi nào?

- Đã hơn một năm, bần tăng và Phi Vân Tử, Giang Hào có nhân duyên kỳ ngộ nên đã gặp nhau ngay từ đầu.

- Hơn một năm rồi? Tại sao không sớm tìm lão thân? Thế hơn một năm qua các vị làm những gì?

Thiên Y đại sư bèn thuật lại mị chuyện kể từ khi gặp Bạch Trường Phiêu cho đến tình thế hiện tại. Đường Hồng nghe xong thì gật đầu nói:

- Ba người bị giam một chỗ thì có thể thương lượng cách đối phó. Mộ Dung Trường Thanh chưa giết ba người bọn họ là chưa trừ hậu họa. Nhưng có lẽ bọn chúng muốn dùng để uy hiếp một lần cuối. Giang Lăng Ba đã sớm có phục binh tiềm ẩn ở Giang Nam thì đủ thấy người này rất già mưu thâm toán, Thiên Kính đại sư tài hoa khoáng đạt nhưng luận về sự lịch duyệt giang hồ thì không bằng Giang Lăng Ba.

Ngừng một lát, Đường Hồng lạnh lùng nói tiếp:

- Nghe nói nữ đạo sĩ ở Vu Sơn Thần Nữ Phong – Minh Nguyệt Quán cũng hạ sơn không ít, các vị đã hội diện mấy lần mà có biết tuyệt nghệ của nữ đạo sĩ trong Minh Nguyệt Quán như thế nào không?

Thiên Y đại sư chậm rãi đáp:

- Về quyền cước binh đao thì thành tựu không tồi nhưng có thể ứng phó được. Còn thuật pháp và những công phu thần bí khác thì chưa thấy thi triển, bần tăng chỉ khẳng định là bọn chúng đều có bản lĩnh thi triển thuật độn giáp.

Đường Hồng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Lão thân ta không tin là thứ tà thuật đó có thể hại người, nếu lão thân phải xuất sơn thì người đầu tiên cần gặp nhất định sẽ là người của Minh Nguyệt Quán!

Thiên Y đại sư thấy bà ta đầy phẫn nộ trong lúc nói thì nghĩ thầm:

“Tính tình của bà ta quả nhiên là nóng như lửa, gừng càng già càng cay, sau này nếu có cơ hội tiếp xúc bà ta thì phải cẩn thận hơn mới được”.

Nghĩ đoạn lão buột miệng nói:

- Hiện tại Giang Hào đã đi điều tra xem lực lượng của Giang Lăng Ba tiềm phục ở Giang Nam là bao nhiêu, có thể khả dụng hay không?

Đường Hồng gật đầu nói:

- Được! Các vị cứ an bài, nơi này lão thân cũng có một ít nhân thủ, khi cần thiết có thể hợp lại để hành động.

Thiên Y đại sư cung thủ nói:

- Xin đa tạ Đường lão thí chủ, bần tăng xin cáo lui đây!

Đường Hồng liền nói:

- Lão thân sẽ bảo thuộc hạ nói cho đại sư biết tín hiệu cầu kiến, nhưng thời gian hội diện phải sau canh ba và trước canh năm, quá sớm hoặc quá muộn đều không được.

Thiên Y đại sư nói:

- Bần tăng đã nhớ rõ!

Rồi cung thân hành lễ đoạn bước ra khỏi chính sảnh. Đi qua khỏi hai ngõ hẻm thì lão chợt nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào tai:

- Đại sư, queo phải hai lần là ra khỏi ngõ Đường gia, ngoài đó có hai võ sĩ của Mộ Dung thế gia canh phòng, đại sư nên cẩn thận.

Thiên Y đại sư thầm nói: “đa tạ chỉ giáo” rồi tức tốc thay áo cà sa mặc lại y phục tục nhân, đồng thời lão cũng lấy ra mảnh khăn đen trùm lấy đầu nhắm bóng. Thì ra để trở lại thân phận hòa thượng thật sự, Thiên Y đại sư đã xuống tóc ngay trong đêm, xuống tóc thì dễ nhưng muốn mọc tóc lại thì cần phải có thời gian, vì vậy lúc này lão đành lấy khăn trùm đầu.

Bỗng nhiên lại nghe một thanh âm rất nhỏ truyền đến:

- Chúc đại sư thượng lộ bình an! Bên ngoài ngõ Đường gia, bọn ta không thể xuất thủ trợ lực được, đại sư hãy bảo trọng!

Thiên Y đại sư không lên tiếng nhưng lão chấp tay giữa ngực như tỏ ý cảm tạ.

Qua một khúc ngoặt thì lão tung người phi thân lên nóc nhà lướt đi vượt qua khỏi sự theo dõi của hai võ sĩ Mộ Dung thế gia.

Sau khi rời khỏi ngõ Đường gia, Thiên Y đại sư nhập vào một đường đại đạo mà đi rất ung dung, lúc này phương đông đã ửng hồng, thị dân trong thành Kim Lăng cũng đã bắt đầu cho một ngày mới. Thiên Y đại sư vừa thong thả bước đi vừa quan sát cảnh vật hai bên đường, bỗng nhiên lão nghe một giọng nói khá quen thuộc truyền vào tai:

- Đại sư, đến trước khoảng trăm bước thì rẽ trái, nơi đó có Kim Lăng Khách Điểm, bọn văn bối ở tại nội viện phía tây.

Đại sư nhận ra ngay là giọng của Bạch Trường Phiêu nhưng lão không nhìn thấy người đâu cả. Do vậy đại hòa thượng không thể không tâm phục và không ngờ, Trường Phiêu lại học được công phu này.

Xem ra tuyệt nghệ của nhân vật này còn khó lường hơn nữ đạo sĩ của Minh Nguyệt Quán rồi. Rõ ràng giọng nói chỉ phát ra trong phạm vi hai trượng mà tại sao không thấy người!

Tuy nhiên đại sư vẫn theo sự chỉ dẫn mà đi, đúng trăm bước thì đến một ngã ba, bên trái quả nhiên có biển hiệu đề bốn chữ Kim Lăng Khách Điểm.

Thiên Y đại sư bước đến cổng khách điểm thì một khách điểm tiểu nhị bước ra nghênh đón nhưng sắc diện của hắn cực kỳ lạnh lùng.

Tuy nhiên, sau khi thấy đối phương là một hòa thượng cải trang thì điểm tiểu nhị không dám phát lộ khí, hắn vội cung thủ mỉm cười, hỏi:

- Đại sư muốn thuê phòng hay tìm người?

Thiên Y đại sư lạnh lùng nói:

- Tìm người! Bọn họ ở nội viện phía tây mau dẫn đường!

Điểm tiểu nhị lập tức quay người đi trước dẫn đường mà không dám nói một tiếng nào nữa.

Đại sư muốn nhanh chóng gặp Bạch Trường Phiêu để xem chàng đã cải trang như thế nào nên vội vàng phóng bước theo điểm tiểu nhị. Qua một dãy hành lang dài và rẽ phải thì đến một sân viện đầy kỳ hoa dị thảo, cạnh đó có hai gian phòng trông rất thanh nhã. Thiên Y đại sư vừa bước vào phòng thì thấy trên giường có một hắc y nhân đang nằm, tóc xõa rối tung, một hắc y nhân nữa có thân hình gầy và nhỏ đang ngồi tĩnh lặng trên ghế.

Đại hòa thượng vừa nhìn thì nhận ra ngay người đang nằm trên giường là Phi Vân Tử nhưng hắc y nhân đang ngồi trên ghế thì không có nét gì giống Bạch Trường Phiêu cả.

Thiên Y đại sư đang phân vân chưa biết nói gì thì nghe Trường Phiêu lên tiếng:

- Cứu người là việc khẩn cấp, đợi lát nữa hãy suy nghĩ của không muộn!

Thiên Y đại sư tỉnh ngộ, lão vội phát tay cho điểm tiểu nhị lui ra rồi bước đến cạnh giường hỏi Phi Vân Tử:

- Thương thế của đạo huynh có nặng không?

Đột nhiên Phi Vân Tử ngồi bật dậy và mỉm cười nói:

- Nếu Bạch thiếu hiệp không ứng cứu kịp thời thì sợ rằng bản đạo đã chết dưới lưỡi kiếm của yêu nữ kia rồi, khi đó không phải trọng thương mà là mất mạng.

Thiên Y đại sư chau mày hỏi:

- Thế đạo huynh giả vờ bị trọng thương là có quan hệ gì?

Trường Phiêu nói:

- Phần lớn tửu lâu khách điểm trong thành Kim Lăng đều có quan hệ đến Tam Thánh Hội, Phi Vân Tử danh chấn thiên hạ nếu không giả vờ bị trọng thương thì làm sao qua được tai mắt bọn chúng?

Thiên Y đại sư nói tiếp:

- Nhưng chuyện Phi Vân Tử quyết chiến với Lê Hoa Nữ sợ rằng đã lan truyền khắp thành Kim Lăng rồi, phân hội Kim Lăng của Tam Thánh Hội cũng đã gặp Lê Hoa Nữ, như vậy lẽ nào bọn chúng không biết nội tình?

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Lê Hoa Nữ đã chết dưới kiếm của đạo trưởng rồi, bà ta vĩnh viễn không còn cơ hội thuật lại mọi chuyện đã qua.

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Nguyên dụng tâm của bản đạo như thế nào có lẽ tăng huynh đã rõ, bản đạo tận lực thi triển sở học phá giải được ba lần dùng thuật pháp công kích của Lê Hoa Nữ. Thế nhưng đến kỳ thuật thứ tư thì bản đạo không thoát được. Khi đó có một làn khói bụi từ dưới đất cuộn lên, khiến cho thiên hôn địa ám và dường như khí huyết của bản đạo bị nhen lại, không thể nào vận khí đề công nữa. Kim bài trong tay Lê Hoa Nữ vẽ đầy thần chú, ả còn nói một cao thủ như bản đạo chế dưới kim bài thì sẽ giúp cho uy lực bùa chú của ả tăng bội phần. Đồng thời ả chỉ cần dùng máu của sáu người nữa là đủ số một trăm chấn, khi đó phù chú có thể thủ thắng bất cứ cao thủ tuyệt đỉnh nào trong võ lâm và ả sẽ trở thành đệ nhất nhân không những ở Minh Nguyệt Quán mà còn trên khắp giang hồ.

Bần đạo nghe những lời như vậy thì không sao chịu đựng nổi nên cố gắng xuất toàn lực đâm tới một kiếm nhưng kỳ quái là công lực bỗng nhiên tiêu tán hết. Lúc đó tưởng chừng như đã tuyệt vọng thì bỗng nhiên lực lượng khổng lồ chế bần đạo chợt tan biến và công lực của bần đạo cũng hồi phục tức khắc.

Cơ hội ngàn năm có một nên bần đạo không thể bỏ qua, trường kiếm lập tức xuất thủ và chớp mắt mũi kiếm đã đâm sâu vào người Lê Hoa Nữ. Sau khi giết ả tà môn đệ đạo này rồi thì bần đạo mới phát hiện Bạch thiếu hiệp đứng ở bên cạnh. Ôi! Nếu Bạch thiếu hiệp không đến kịp thời thì bần đạo đã bỏ mạng dưới phù chú của Lê Hoa Nữ rồi.

Thiên Y đại sư chạy mày suy nghĩ, rồi nói:

- Bạch thí chủ, khi phù chú được nhuộm đủ máu của trăm người thì có thể trở thành bảo vật lấy mạng bất cứ người nào sao?

Trường Phiêu lắc đầu nói:

- Vãn bối cũng không biết, vì thế vãn bối mới lấy Kim Bài của bà ta về để chúng ta nghiên cứu. Nhân tiện vãn bối cũng dùng được vật hóa kiếp cho thi thể của Lê Hoa Nữ, bà ta đã giết chín mươi ba người, tội ác chồng chất nên bị hóa thành tro bụi cũng đáng tội thôi.

Thiên Y đại sư biết Trường Phiêu vẫn chưa nói hết sự thật sợ làm kinh thế hãi tục nên bất giác lão cảm thấy chấn động trong lòng. Đương nhiên cũng có thể là phù chú có sự cổ quái thật mà nhất thời không thể nào hiểu được.

Mọi người trầm ngâm một lát thì nghe Trường Phiêu hỏi:

- Đại sư có gặp được Đường Hồng không?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Có gặp! Ngõ Đường gia tuy phức tạp như trận đồ nhưng kỳ thực chỉ là vài trăm ngôi nhà xây dựng liền nhau mà thôi. Nếu nói rằng Mộ Dung thế gia truy tìm hai mươi năm qua mà không phát hiện được thì quả thật là chuyện khó tin.

Phi Vân Tử nói:

- Nếu phi thân lên nóc nhà quan sát thì lẽ nào không phát hiện được manh mối gì? Bần đạo không tin là người của Mộ Dung thế gia lại thật thà như vậy.

Thiên Y đại sư nói tiếp:

- Lão nạp rất lưu tâm quan sát nhưng cũng chỉ thấy nhà cửa và đèn đuốc như thường, không có chỗ nào là dị thường cả.

Trường Phiêu hỏi:

- Đường Hồng nói những gì? Phải chăng bà ta có ước hẹn từ trước với Thiên Kính đại sư?

Thiên Y đại sư nói:

- Lão nạp không nghe được manh mối gì nhưng bà ta rất quan tâm đến hoàn cảnh hiện tại của tể chương môn sư huynh. Bà ta còn nói là đã giáo luyện một số nhân thủ khả dụng, chờ Giang tam công tử tìm được phục binh của Giang Lăng Ba thì phối hợp hành động.

Trường Phiêu mỉm cười, hỏi:

- Nhưng nếu Giang Lăng Ba không có phục binh ở Giang Nam thì bà ta cũng án binh bất động sao?

Thiên Y đại sư hơi sững người, lão nói:

- Điều này lão nạp chưa nghĩ đến và cũng chưa hỏi Đường Hồng.

Phi Vân Tử hỏi:

- Theo đại sư thấy thì Đường Hồng đã thật sự thoái ẩn hay vẫn còn liên lạc với các nhân vật trên giang hồ?

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có liên lạc hay không thì lão nạp không dám nói bừa nhưng hình như không phải là một nhân vật thật sự thoái ẩn và ngõ Đường gia cũng được canh phòng rất cẩn mật, đây là hiện tượng rất ít thấy trong võ lâm. Vả lại thuộc hạ của bà ta cũng khá đông, chỉ đơn cử việc tiếp kiến lão nạp thôi mà đã có đến sáu, bảy cao thủ ngầm phục trong chính sảnh.

Trường Phiêu nói:

- Đại sư thấy cách bố phòng như vậy có khả nghi không? Lẽ nào nhân thủ của Mộ Dung thế gia đều là người chết không tìm ra manh mối gì?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Lão nạp thấy vẻ khác thường nên lập tức cáo từ, trên đường đi lão nạp rất lưu tâm nhưng vẫn không thấy người nào đuổi theo.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại sư tối nay có cần đến ngõ Đường gia một chuyến nữa không?

Thiên Y đại sư nói:

- Đi nữa thì được gì? Bất luận tìm ra sự việc khả nghi hay không chúng ta cũng không thể trở mặt với bà ta.

Trường Phiêu nói:

- Nếu việc này có chỗ khả nghi thật thì chí ít cũng vạch được bộ mặt giả của bà ta, đồng thời cũng giúp chúng ta không đánh giá vấn đề đơn giản như vậy.

Thiên Y đại sư nói:

- Chuyện giữa Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và tệt chưởng môn sư huynh, lão nạp cũng nghe được ít nhiều. Đường Hồng cũng vì chuyện này mà quy ẩn.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Chuyện giữa nam nữ chúng ta không xen vào, vấn đề mà văn bối xem trọng là một sự thực rất khó giải thích, nếu quả thực Đường Hồng còn giữ liên lạc với những nhân vật trên giang hồ thì những nhân vật đó là ai? Hiện nay phần lớn võ lâm Giang Nam đã lọt vào trong tay Tam Thánh Hội, vậy liệu những nhân vật đi lại với Đường Hồng có quan hệ gì đến Tam Thánh Hội hay không? Nếu có quan hệ thì nhất định bí mật ngõ Đường gia đã sớm bị tiết lộ, nếu không có quan hệ thì hiện nay những nhân vật đó ở đâu! Nếu bọn họ ở trong ngõ Đường gia thì không thể gọi là khách nhân và cũng không cần phải dùng khách sảnh thanh nhã để tiếp khách.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Đúng vậy! Những kẻ ngấm bảo vệ Đường Hồng đều ẩn thân rất bí mật, chỉ có thể cảm nhận được chứ không thể trông thấy.

Trường Phiêu gật đầu nói:

- Đại sư quả nhiên rất cao kiến! Với sự quan sát của đại sư thì gian tiểu sảnh đó mới xây dựng hay đã xây dựng từ lâu?

Thiên Y đại sư nói:

- Kiến trúc trông rất cũ kỹ, chí ít cũng trên mười năm rồi.

Trường Phiêu lại trầm ngâm lâu rồi nói:

- Nói vậy có nghĩa là Đường Hồng đã chuẩn bị chu đáo cho việc thoái ẩn giang hồ ở ngõ Đường gia, có thể nói đây là một kế hoạch khá chu đáo.

- Điều khó hiểu là tại sao bà ta chọn nơi đó?

Bạch Trường Phiêu nói:

- Thoái ẩn giang hồ vốn là chuyện thường tình nhưng qua sự phát hiện của đại sư về ngô Đường gia thì việc Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng thoái ẩn giang hồ quả nhiên không phải là một chuyện bình thường chút nào. Liệu chuyện này có liên quan đến những biến đổi trên giang hồ không?

- Nếu có liên quan đến những biến đổi giang hồ thì có lẽ cũng không lớn lắm, bởi lẽ Mộ Dung thế gia đã tìm bà ta đến hai đời mà vẫn không tìm ra. Khoảng thời gian đó không phải là ngắn ngủi, nếu quả thật bọn họ có liên quan với nhau thì sớm gặp nhau rồi. Vả lại lão nạp nghe nói Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương trước đây thu thập rất nhiều kỳ trân dị bảo nhưng chưa sử dụng hết, một bộ phăng lớn còn tàng trữ bí mật ở Kim Lăng này.

- Điều đó càng khẳng định thêm là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng có quan hệ với các nhân vật trên giang hồ, những loại bí mật như vậy sợ rằng lực lượng một mình Đường Hồng không thể làm nổi.

- Ý của Bạch thiếu hiệp là có người hợp lực với Đường Hồng? Vậy kẻ đó sẽ là ai?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Nếu dễ dàng khám phá như vậy thì đâu có phải che mắt hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ suốt mấy mươi năm qua?

Phi Vân Tử xen vào:

- Nhân vật có năm mươi năm hành tẩu giang hồ thì quả thực không tìm ra người nào như vậy, nếu Bạch thiếu hiệp đoán không sai thì kẻ đó phải là nhân vật hành tẩu trong giang hồ mới đúng.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Xem tình hình thì đích thực là như vậy, theo những điều đại sư mục kiến tối qua mà nói thì Đường Hồng không thể còn khí độ như vậy nếu như những nhân vật chủ yếu đã chết. Tuy nhiên đối với những chuyện thần bí như thế này, nếu suy nghĩ kỹ thì không phải là không có manh mối để điều tra.

Thiên Y đại sư nói:

- Chuyện này có quan hệ trọng đại và liên quan đến nhiều môn phái trong võ lâm, có khả năng đây là mấu chốt của tình thế biến chuyển trên giang hồ. Do vậy chúng ta phải tập trung toàn lực điều tra mới được!

Trường Phiêu nói:

- Manh mối tuy có nhưng điều tra và đối chứng quả là chuyện cực kỳ khó.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Dù khó đến mấy cũng phải điều tra, bần đạo cũng nghĩ như đại sư là chuyện này có khả năng quan hệ đến sự biến đổi trên giang hồ. Bạch thiếu hiệp hãy nghĩ giúp một phương pháp điều tra nhé.

Trường Phiêu chậm rãi nói:

- Biện pháp thì có và cũng không khó lắm, vấn đề là cần phải có thời gian, trước tiên phải chọn một vài người sống trong ngõ Đường gia để giao tình. Sau đó mới dựa vào sự tới lui thăm viếng mà quan sát theo dõi toàn diện, đương nhiên cũng không thể để đối phương phát hiện dụng tâm của chúng ta.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Như vậy có nghĩa là trà trộn vào bọn chúng, nhưng cần bao nhiêu năm mới trở thành tri âm tri kỷ để bọn chúng tin tưởng? Mặc khác cần phải thâm tàng bất lộ mà tốt nhất là học thủ nghệ nấu nướng rồi trà trộn vào làm đầu bếp trong ngõ Đường gia. Những chuyện như vậy e rằng hòa thượng và đạo sĩ không làm được rồi.

Trường Phiêu nói:

- Chuyện này không thể khấn trương mà thành công được, văn bối nghĩ Tri Cơ Tử có thể an bài mọi chuyện. Bây giờ chúng ta hãy thay đổi y phục rồi đi điều tra tung tích của Giang Hào xem sao.

Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử gật đầu đồng ý, thế là ba người tự thay y phục cải trang cho mình.

- o O o -